

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

Poz.: 456—z dnia 2 sierpnia 1933 r. w sprawie zmiany statutu oficerskich sądów honorowych 1131

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 457**—Komunikacji z dnia 29 kwietnia 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o odprawach dla pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, zwolnionych ze służby 1131
- 458**—Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 15 maja 1933 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko słuchaczom szkół akademickich 1132
- 459**—Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 14 lipca 1933 r. o podziale okręgów szkolnych na obwody szkolne 1135
- 460**—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 lipca 1933 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie obrabiarek 1138

456.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 2 sierpnia 1933 r.

w sprawie zmiany statutu oficerskich sądów honorowych.

Na podstawie art. 63 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów Wojsk Polskich (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 256) postanawiam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 sierpnia 1927 r. w sprawie statutu oficerskich sądów honorowych (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 834) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 36 dodaje się, jako przedostatni, nowy ustęp w brzmieniu:

„Generałowie, wyznaczeni przez Prezydenta Rzeczypospolitej do sądu honorowego generalskiego II instancji, nie mogą być wybierani do sądu honorowego generalskiego I instancji.”;

2) ustęp 2 § 105 otrzymuje brzmienie:

„Jako sąd II instancji w stosunku do sądu honorowego dla generałów wyznaczany będzie przez Prezydenta Rzeczypospolitej na okres dwu lat sąd honorowy generalski II instancji, złożony z 7 generałów. Prezydent Rzeczypospolitej będzie wyznaczał do tego sądu generałów z listy generałów, mających bierne prawo wyborcze do sądu honorowego dla

generałów, przed przeprowadzeniem wyborów do sądu honorowego dla generałów.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:

Fabrycy

457.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 29 kwietnia 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o odprawach dla pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, zwolnionych ze służby.

Na podstawie § 136 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 86, poz. 736) postanawia się co następuje:

§ 1. Pracownik nieetatowy zwolniony ze służby, który na podstawie obowiązujących przepisów emerytalnych nie ma prawa ani do zaopatrzenia emerytalnego ani też do odprawy, otrzymuje na żądanie jednorazową odprawę w wysokości miesięcznego,

pobieranego przed zwolnieniem ze służby wynagrodzenia, w wymiarze dla samotnego, za każdy pełny rok służby w charakterze pracownika kolejowego, zaliczalnej według postanowień § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 86, poz. 736) nie więcej jednak, niż trzymiesięczne wynagrodzenie.

§ 2. Pracownicy nieetatowi, zatrudnieni na obszarach województw: poznańskiego, pomorskiego i śląskiego oraz na obszarze W. M. Gdańska, którzy na podstawie przepisów tamże obowiązujących, podlegają ustawowemu obowiązkowi ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do zarabkowania i śmierci, mają prawo do jednorazowej odprawy w wysokości miesięcznego wynagrodzenia, w wymiarze dla samotnych za każdy pełny rok służby w charakterze pracownika nieetatowego, najwyżej jednak w wysokości 6-miesięcznego wynagrodzenia, o ile na podstawie § 1 niniejszego rozporządzenia nie przysługuje im odprawa w wyższym wymiarze.

Prawo do odprawy mają pracownicy ci tylko w przypadkach, w których Zarząd Instytucji Ubezpieczeniowej odmówił im przyznania świadczeń emerytalnych nie na skutek ich winy.

§ 3. Jako wynagrodzenie, stanowiące podstawę wymiaru odprawy, przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu, uważa się sumę ostatniej płacy dziennej, pomnożoną przez obowiązkową miesięczną ilość dni roboczych, łącznie z dodatkami, wypłacanymi na obszarze Rzeczypospolitej wszystkim dziennie płatnym pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“, w wymiarze dla samotnych, od której oblicza się opłatę emerytalną w myśl § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 577).

§ 4. Pracownikowi nieetatowemu, z którym rozwiązano stosunek służbowy na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego, opiekującego na przyznanie tylko części odprawy, służy prawo do jej części, stosownie do brzmienia orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 5. Pracownik nieetatowy ma prawo do odprawy, określonej w niniejszym rozporządzeniu w przypadkach zwolnienia ze służby na podstawie postanowień §§ 129, 130 p. 3, 133, 134 i 139 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa: „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 86, poz. 736).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1932 r.

Kierownik Ministerstwa Komunikacji: *M. Butkiewicz*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

458.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 15 maja 1933 r.

o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko słuchaczom szkół akademickich.

Na podstawie art. 51 ust. 8 i art. 61 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 247) zarządzam co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Jeżeli w danej sprawie wszczęto postępowanie sędowokarne i postępowanie dyscyplinarne, to ostatnie może być tylko wtedy zawieszona, jeżeli orzeczenie komisji dyscyplinarnej jest ściśle uzależnione od wyroku sądu karnego.

§ 2. Odebranie praw publicznych w drodze prawomocnego wyroku sądowokarnego pociąga za sobą automatycznie pozbawienie prawa do studjów w szkołach akademickich.

§ 3. 1. Zgłoszenie wystąpienia ze szkoły akademickiej nie powoduje umorzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. Student, przeciwko któremu wszczęto postępowanie dyscyplinarne, nie może uzyskać świadectwa odejścia aż do chwili uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.

§ 4. Ściganie wykroczeń dyscyplinarnych przedawnia się:

- a) w stosunku do studentów po upływie roku od dnia ukończenia studjów lub wydania świadectwa odejścia;
- b) w stosunku do wolnych słuchaczy i doktorantów po upływie roku od dnia wystąpienia ich ze szkoły.

§ 5. 1. Jeżeli dziekan poweźmie wiadomość o czynie karygodnym słuchacza, winien on po przeprowadzeniu dochodzeń wstępnych, o ile je uzna za potrzebne, albo załatwić sprawę we własnym zakresie t. j. sprawę umorzyć lub udzielić kary porządkowej, albo wystąpić do rektora.

2. Dziekan załatwia sprawę we własnym zakresie, jeżeli chodzi o wykroczenia drobne, indywidualne, nie wynikające ze zmywu lub postępowania, podjętego przez pewną grupę, nie przynoszące ujemy honorowi akademickiemu, oraz nie znajdujące odgłosu poza terenem zakładu lub danego wydziału.

3. W innych przypadkach dziekan przedstawia sprawę rektorowi z odpowiednim wnioskiem. Wniosek może opiewać na udzielenie upomnienia przez rektora lub na wdrożenie postępowania dyscyplinarnego.

4. Jeżeli dziekan poweźmie wiadomość o dokonaniu czynu, kwalifikującego się do postępowania dyscyplinarnego, popełnionego przez słuchaczy różnych wydziałów lub przez grupę słuchaczy jednego wydziału, komunikuje o tem bezzwłocznie rektorowi bez wszczynania dochodzeń wstępnych.